OVERWEGING van pastoor J.C.M. Steenvoorden bij de eucharistieviering tijdens de Westlandse bedevaart Kevelaer woensdag 8 augustus 2018

'Geef ons vrede'

Jesaja 9.1-3.5-6
Lucas 26-38

Tijdens de Eucharistieviering geven wij elkaar een hand en wensen elkaar de vrede. Hoewel het een oud gebaar is, is dat eeuwenlang verdwenen geweest in de liturgie. Dat betekent niet dat dit ritueel overal opnieuw is ingevoerd.

En als pastor merk ik da ter heel verschillend over gedacht wordt. De een vindt het mooi om zo je broeders en zusters in de kerk te begroeten voordat wij ter communie gaan. Een ander ziet er de zin niet van in. Ik heb iemand wel eens horen zeggen: 'Waarom moet ik mijn vrouw de vrede wensen, ik heb toch geen ruzie met haar?' En er zijn ook mensen die bewust zo in de kerk gaan zitten, dat zij niemand een hand hoeven te geven? Wat is dan precies de betekenis van de vredeswens. Het is niet in de eerste plaats een verzoenend gebaar, in de zin elkaar de hand weer geven, het goed maken. Daar kennen wij in de kerk andere momenten voor: De schuldbelijdenis of het gebed om vergeving aan het begin van de Eucharistieviering. Of nog specifieker. De boeteviering of het sacrament van de biecht waarin wij de barmhartigheid van God mogen ervaren. Neen, de vredeswens tijdens de viering is niet bedoeld als een verzoenend gebaar. Wij wensen elkaar de vrede van Christus toe. Dat betekent dat wij in ons hart bij de Communie Christus mogen ontmoeten. Zijn aanwezigheid mogen beleven, dicht bij Hem mogen zijn. Geef ons vrede is het jaarthema van Kevelaer in 2018. Vrede is een ruim begrip.

Toen Hendrik Bussmann op deze plaats de stem van Maria hoorde was er geen vrede. Nederland was verwikkeld in de 80 jarige oorlog en Duitsland van de Dertig Jarige Oorlog. De kerk was verdeeld geraakt door de reformatie. Er was grote armoede en hongersnood, epidemieën en onveiligheid. In deze duistere tijden hoorde de eenvoudig marskramer Hendrik in zijn hart de oproep om hier een kapel te bouwen ter ere van Maria. Dat was in 1641 rondom Kerstmis.

Het jaar daarna kwamen er soldaten bij zijn vrouw Mechteld aan de deur die een papieren plaatje wilde verkopen van Maria. Zij deed het niet want zij waren arm. Rondom Pinksteren van het jaar 1642 zag zij in een visioen het kapelletje met daarin het plaatje dat de soldaten haar getoond hadden.

De soldaten waren al verder getrokken, maar het plaatje werd achterhaald, er werd een eenvoudig kapelletje gebouwd en de afbeelding van Maria er in geplaatst. En van alle kanten kwamen er meteen van alle kanten mensen naar deze plaats om te bidden. Om te bidden voor genezing, sterkte, uitkomst, om te bidden om vrede, om hier rust te vinden te midden van de drukte van het leven, even op adem te komen. Kort na de

bouw van het kapelletje werd in 1648 de vrede van Munster gesloten en kwam er een einde aan de 80 jarige oorlog in Nederland en de 30 jarige oorlog in Duitsland. Maar helaas waren dit niet de laatste oorlogen. De ouderen onder ons bewaren nog herinneringen aan de Tweede Wereldoorlog waarin miljoenen mensen om het leven zijn gekomen. En nog meer dan de jongere generaties weten zij uit eigen ondervinding hoe kostbaar vrede en vrijheid zijn. Geef ons vrede. Daar blijven wij om bidden ook in deze tijd. Vrede voor het Midden-Oosten, vrede voor de vele vluchtelingen, vrede voor de mensen in Noord-Korea die gebukt gaan. Maar bij het woord vrede moeten wij niet alleen denken aan de grote wereldproblemen, maar ook aan ons eigen persoonlijk leven. Vrede begint dicht bij huis, in ons eigen hart.

De beide Schriftlezingen van vandaag verwijzen naar Jezus, de Vredevorst. Maria wordt Koningin van de Vrede genoemd. Door haar ja-woord aan God, door haar vertrouwvol leven met Jezus, heeft zij de bron van vrede gedragen, ter wereld gebracht en gevolgd. Jezus heeft Gods liefde voor elk mens in woord en daad uitgedragen. Vergeving en verzoening, barmhartigheid en zachtmoedigheid zijn voor hem belangrijke waarden. En Hij leert ons mensen om te werken aan goede verhoudingen, om vredestichters te zijn.

Ook leert Christus ons om te delen bij het leven en zorg hebben voor de kwetsbaren en hulpbehoevenden. Zo brengen wij vrede. Ja, vrede begint dicht bij huis, in ons eigen hart, in onze eigen leven. Nu weten wij allemaal dat vrede een heel kwetsbaar begrip is. Verhoudingen kunnen verstoord raken, dat doet pijn en veroorzaakt groot verdriet.

Ook kunnen er in een mensenleven ingrijpende gebeurtenissen plaatsvinden die diepe wonden slaan, waar je geen vrede mee kunt hebben, die moeilijk te accepteren of te verwerken zijn. Ook Maria heeft dat ondervonden onder het kruis. Zij voelt ons lijden aan, weet wat mij meedragen en is daarom de troosteres van de bedrukten.

Zo zijn wij allemaal naar Kevelaer gekomen met ons eigen verhaal. Met onze tevredenheid om alles wat goed gaat, dat ons blij maakt en waar wij dankbaar voor zijn. Maar ook met onze zorgen, pijn, gemis en verdriet. Maria brengt ons bij Christus. Hij is onze vrede. Gods Mens geworden Liefde. Dat brengt ons weer terug bij de vredeswens in de kerk die wij zo dadelijk zullen uitwisselen. Wij zeggen tegen elkaar: de vrede van Christus. Daarom zeggen wij: God is met jou in voor- en tegenspoed

Moge de Heilige Geest onze harten vervullen met vreugde en rust, moed en vertrouwen, hoop en visie, kracht en troost. Deze vrede houdt ons gaande en staande alle dagen van ons leven. Amen.